

BARTÓK BÉLA

Domonkos István

Hómező, váltóin örvény magában, fehér márványnak
szaporodása, vonalak öblösödése, kőfarkasok
dala, ismét a nyomok dagadt körökbe veszve.

Kéz a jégen, omlatag pára, arc jégbe szálkásodva,
húsnak rostjai bomlott fényként a szem jég-prizmájában,
ismét a vonal, a gyorsan távolodó, mint repedés.

A húrokon egy idő óta fecskék hálnak,
semmi sem jelzi az éjben a hangok közeledését,
egy kéz kinyúlik, a csillagok messzefutnak.

S a lány: az ötödik tányér, gőzölgő leves,
párolgó tenger, sós erek, a megfoghatatlan jelenléte,
nem sirály, vörös sziréna a térbe mélyesztve.

Ti fehér billentyűk, sivatagok szabad, néma lányai,
hangok, leplei a vizeknek, a női arc harmóniája,
egy női arc kozmetikája, hullók, csókok.

A boltív alatt csillagok romokban, szélnek futamai,
kőfarkasok ismét, ismét a lány, a jég, a rőt hó,
arcod keménysége, lányai ismét a sivatagoknak, szirénák.